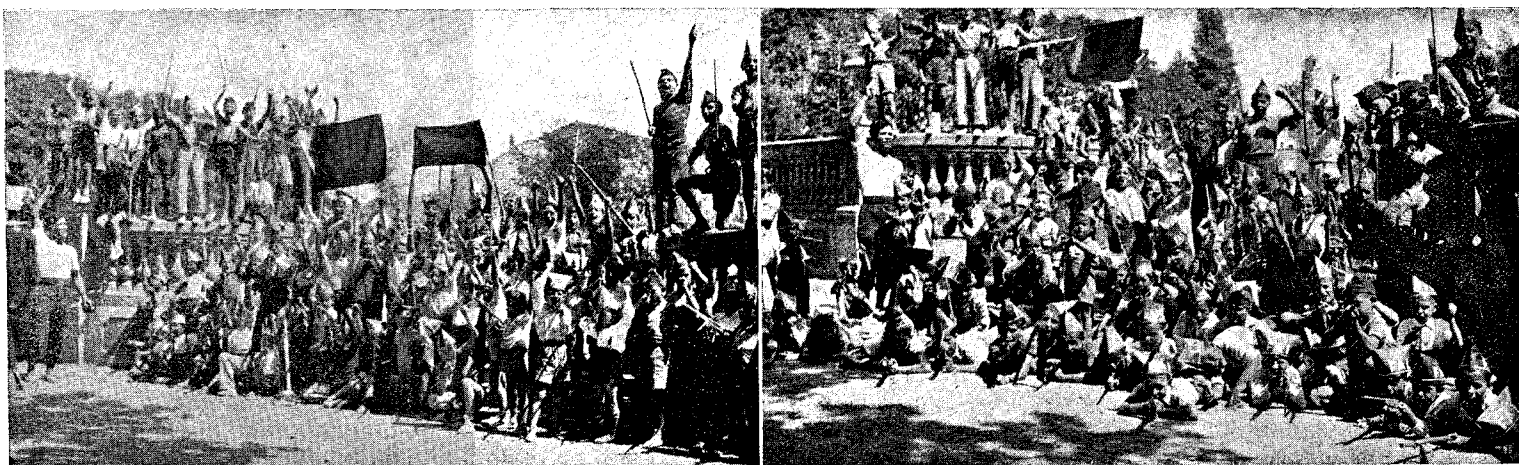

REVISTA

EL BEL·LICISME DELS INFANTS. Què fan els infants?... — diu la bella dita. — El que veuen a fer als grans. I és veritat. Ara ho veiem prou. Com s'ha vist sempre... Tantost el poble es llança al carrer amb una arma al braç, els vaillets sentiren igual pruija. I ara tots són guerrers. tot són valents, tots són herois... Ara els nostres vaillets juguen a guerres. Tots, però, lluiten pel Front Popular. Uns són de la F. A. I., altres de la U. G. T., altres de la C. N. T. ... Aquests vaillets, que són l'admiració de tanta gent senzilla, a nosaltres ens fan tristesa. Quin horror en pensar la responsabilitat que han contret davant de la història els bandits que han desfermat aquesta guerra que en tots desperta els instints ancestrals de l'home primitiu i que fa arrelar en aquests infants l'instint bèl·lic, l'afany de fer guerres, la pruija de matar. Maleïts siguin els culpables d'aquest daltabaix!

Fots. Gurgu

Petites cròniques

La lluita eterna

Hi ha molts il·lusos que es creuen que aquesta lluita d'ara serà la darrera lluita. També en els anys del 14 al 18 eren a milers els que creien que després d'aquella guerra horrible, ja no hi haurien altres guerres.

No; ni aquella guerra fou l'última ni a aquesta lluita d'ara no la succeirà la felicitat absoluta.

Res no hi ha d'etern ni d'absolut en la vida humana. Aquesta és un neguit constant, una evolució continua. La vida és com la visió de la terra oferta a l'esguard del caminant: sempre hi ha un més enllà. Rera d'una muntanya altíssima, que us apar inaccessible, sempre es veuen altres cims enllà i altres planes i altres horitzons. Enllà d'enllà de la mar, sabem que hi ha altres cims encara i altres horitzons sens fi...

Així és la terra. I així és la vida. Acabada una lluita, una altra lluita s'és començada. Amb la particularitat que els mateixos homes que avui per uns moments els semblarà que han assolit llur ideal de tota la vida, seran els primers que es llançaran a noves bregues sempre amb nous neguits i sempre amb noves il·lusions.

Perquè els homes podríem classificar-los en tres classes: els que manen sempre, els que creuen sempre i els que no saben manar ni poden creure.

Aquests últims són els que fan les revolucions. Ells creen les noves modalitats de

la vida humana. Són ells els que fan moure l'enorme palanca del progrés. I així que tot s'ha endegat i llurs somnis co-

LA CAMPANA QUE CAU. Entre les moltes coses que hem vist caure del dia 18 de juliol ençà, hi ha aquesta campana. És la campana grossa que hi havia al nostre campanar. Veieu-la en el moment que és llançada daltabaix. Ara Goethe no podria escriure «La campana que camina». Pobra campana, ha caigut del cim més enlairat on vivia amb una supèrbia que ha provocat el castiç del poble. Com tants i tants i tants...

Fot. Gurgu

mencen a ésser una efectivitat, el lloc que ells han ocupat amb tants afanys i han defensat amb tant coratge, és ocupat per aquells que han nascut per a manar, pels que eternament actuaran de directors. I aquells que sempre creuen, aquells que sempre obeeixen, eternament seguiran sota el jou de llur impotència i de llur insignificància.

No; no és la darrera lluita aquesta lluita d'ara. Sens dubte que es farà un avenç formidable en el camí sempre ascendent de la vida; però els que sobreviuran sols sigui deu anys a les gestes d'aquests dies, estem certs que d'aquí a aquests deu anys veuran en altres lluites i per altres causes els mateixos homes que avui viuen en plena eufòria, en complet èxtasi de la felicitat. Són els eterns inadaptats, els únics homes sempre en l'anònim, sempre obscurs, davant dels quals el món hauria d'inclinar-se, perquè ells són els que fresen, amb la sang de llurs venes i amb el sacrifici de la pròpia vida, els nous camins oberts sempre vers noves reivindicacions, les noves rutes sense fi que menen a la felicitat que és i serà assolida tan sols uns instants de la nostra vida en aquells moments que hom s'atura a reposar de la lluita incessant del viure.

Ja Lluís Companys va dir-ho al seu retorn del presidí de Cartagena: «Tornarem a lluitar, tornarem a sofrir i tornarem a vèncer...».

Aquestes paraules d'aquest gran català, d'aquest brau lluitador, són l'expressió exacte d'aquesta visió de la vida sempre en constant renovació. — PLACID.

SASTRERIA MODEL

Visiteu els nostres aparadors

Dr. Robert, 30 : GRANOLLERS : Telèfon 268

SASTRERIA MODEL

Presenta les darreres novel·lats

Dr. Robert, 30 : GRANOLLERS : Telèfon 268